



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **H. L. M.**, nar. X, uvažovaná adresa v ČR: Ch.
zastoupena: *Mgr. Daliborem Lípou, advokátem*
se sídlem Jugoslávská 856/2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, IČO 45769851
se sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2021, č. j. 303367/2021-VO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva zahraničních věcí ze dne 28. 5. 2021, č. j. 303367/2021-VO, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 17 971 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Dalibora Lípy, advokáta.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2021, č. j. 303367/2021-VO (dále též: „napadené rozhodnutí“), jímž byla dle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

(dále též „zákon o pobytu cizinců“ či „ZPC“) zamítnuta její žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza rodinnému příslušníkovi Evropské unie, a rozhodnutí zastupitelského úřadu v Abuji ze dne 21. 4. 2021, kterým byla zamítnuta žádost o udělení krátkodobého víza číslo X, bylo shledáno v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dospěl ve shodě se zastupitelským úřadem k závěru, že žalobkyni nelze vízum udělit, jelikož se za účelem získání víza k pobytu na území dopustila obcházení zákona tím, že účelově uzavřela manželství.

Žaloba

2. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že se dopustila obcházení zákona tím, že účelově uzavřela manželství. Rozhodnutí správního orgánu je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, kterým je navíc zjištěn nedostatečně, a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný dle žalobkyně porušil čl. 2 odst. 2 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť vydaným rozhodnutím zasáhl do práva na rodinný život manželů. Správní orgán rovněž rozhodoval v rozporu s čl. 5 a čl. 6 směrnice 2004/38/ES, když v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, naprosto nezjistil skutečný stav věci, kdy svá zjištění opřel toliko o svá spisovým materiálem nepodložená tvrzení, a na druhé straně ignoroval do spisového materiálu doložené dokumenty a tvrzení žalobkyně. Žalobkyně namítala, že nebyl učiněn pohovor s jejím manželem, nebylo zjišťováno jeho stanovisko, avšak i tak správní orgány dovozují skutečnosti, které nejsou nijak spisovým materiálem potvrzeny. Žalovaný závěr o účelovosti sňatku opřel o svá tvrzení, nikoli skutková zjištění učiněná v souladu s § 3 správního řádu, která nemohou v rámci soudního přezkumu obstát. Žalovaný žalobkyni kupříkladu vytýká špatnou sociální situaci, kterou v první řadě nemá nijak potvrzenou, a naprosto ignoruje příjmy manžela žalobkyně, který jakožto občan České republiky disponuje více než dostatečnými prostředky. Správní orgány osobu manžela v rámci posouzení žádosti žalobkyně naprosto pominuly, a nelze tedy hovořit o zjištění skutečného stavu věci.
4. Žalobkyně dále uvedla, že přestože žalovaný ve svém rozhodnutí odkazoval na indikativní kritéria ve Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES, ve zdůvodnění se jimi nezabývá a vytváří kritéria vlastní. Pokud měly správní orgány pochybnosti o účelovosti uzavřeného manželství, mohly požádat žalobkyni o doložení jakýchkoli materiálů, které by potvrzovaly legitimitu manželství, což neučinily, a to přes to, že je tíží povinnost účelovost sňatku prokázat. Žalobkyně zopakovala, že žalovaný rozhodoval zcela v rozporu se skutečným stavem věci a v rámci odůvodnění nového posouzení o neudělení žádosti používá argumenty, které jsou ve vztahu k § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců irelevantní. Zákon o pobytu cizinců ani vízový kodex neumožňují odepřít rodinnému příslušníku občana EU vízum jen z důvodu, že vztah žalobkyně, či její manželství není realizováno zcela dle představ správních orgánů. V případě rodinných příslušníků občanů EU je při splnění administrativních podmínek na udělení vstupního víza nárok, jak vyplývá z čl. 5 a čl. 6 směrnice 2004/38/ES.
5. Žalobkyně odkazuje na Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES v bodu 4.2., podle kterého není možné považovat sňatek za účelový pouze z toho důvodu, že je spojen s výhodou přistěhovalectví nebo s jinou výhodou s tím, že kvalita vztahu není pro použití čl. 35 relevantní. Žalovaný postupoval v rozporu s uvedenou zásadou, když hodnotil kvalitu vztahu žalobkyně a jejího manžela. Podle žalobkyně nebylo skutečně prokázáno jediné indikativní kritérium, Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kteřé by naznačovalo možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnici výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví. Žalobkyně sdělila, že Dle žalobkyně je třeba důvody pro zamítnutí žádosti vykládat restriktivně. Ze spisového materiálu je zřejmá jasná legitimita její žádosti.

6. V podání ze dne 15. 7. 2021 žalobkyně své žalobní body doplnila. Namítala procesní pochybení spočívající v tom, že správní orgán neakceptoval zastoupení advokátem a nepřihlédl k jejím podáním ze dne 4. 6. 2021 a 9. 6. 2021. Rozhodnutí žalovaného přitom bylo žalobkyni doručeno až 17. 6. 2021, přestože je datováno 28. 5. 2021. Pro posouzení skutečnosti, zda žalovaný nezákonně ignoroval převzetí právního zastoupení žalobkyně a text jejího odůvodnění žádosti o nové posouzení, je stěžejní datum, kdy bylo napadené rozhodnutí vypraveno. Žalobkyně má za to, že k vypravení rozhodnutí došlo až po zaslání doplnění žádosti o nové posouzení. Pokud by za datum vypravení rozhodnutí měl být považován den, kdy zastupitelský úřad v Abuji zaslal žalobkyni rozhodnutí na její emailovou adresu tedy den 17. 6. 2021, je zřejmé a jisté, že se žalovaný dopustil pochybení a napadené rozhodnutí je stíženo zjevnou nezákonností.
7. Žalobkyně dále namítala nezákonnost doručení rozhodnutí, jelikož má za to, že v momentu, kdy bylo žalovanému a zastupitelskému úřadu v Abuji známo, že žalobkyně je právně zastoupena, mělo být rozhodnutí doručeno právnímu zástupci žalobkyně, což se prokazatelně nestalo a rozhodnutí tudíž nebylo platně doručeno.
8. Rozhodnutí je rovněž dle žalobkyně nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný neuvádí, s jakou žádostí o nové posouzení z jakého data se vypořádává a jaké konkrétní argumenty žalobkyně uvedla. Zároveň zastupitelský úřad v Abuji při svém rozhodování ignoroval závazný právní názor nadřízeného orgánu, který mu uložil v původním zrušujícím rozhodnutí ze dne 30. 3. 2021, aby byl řádně zjištěn skutkový stav věci a dodatečně provedeny úkony. Tuto povinnost však správní orgán nesplnil a dodatečně stav věci nezjistil a neprovedl dodatečné relevantní úkony.
9. Žalobkyně navrhla provedení následujících důkazů: výslech manžela, letenky manžela, kopie předmanželské smlouvy, kopii doručenký DHL k dopisu pro zastupitelský úřad v Abuji, český oddací list manželů, kopii potvrzení o trvalém pobytu žalobkyně v beninském bydlišti jejího manžela, fotografie svatby a videozáznam, zaslání čestného prohlášení manžela s doručenkou a kopii e-mailové komunikace zastupitelského úřadu v Abuji.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou řádně právně i věcně odůvodněna a nejsou nepřezkoumatelná a nezákonná. K tvrzeným vadám rozhodnutí žalovaný uvedl, že manželům nic nebrání ve výkonu rodinného života v Beninu, ze kterého oba pocházejí. Česká republika nemá povinnost umožnit žalobkyni život v ČR. Žalobkyni není znemožněn vzájemný kontakt a případné založení rodiny, jelikož žalobkyně nechce žít v ČR a vychovávat zde děti. K problému účelovosti manželství žalovaný uvedl, že v daném případě nejsou splněna indikativní kritéria stanovená příručkou, konkrétně dlouhodobost vztahu před a po sňatku, která by naznačovala, že se nejedná o manželství uzavřené účelově. Skutečnost, zda se manželé znají od roku 2016, bere žalovaný za neprokázanou, jelikož si tvrzení v žádosti o nové posouzení protiřecilo s výpovědí žalobkyně při pohovoru. Manžel žalobkyně byl do roku 2017 ženatý s jinou občankou Beninu. Manželé spolu fakticky tvoří pár od ledna 2020, a hned v srpnu 2020 uzavřeli

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

sňatek, přičemž od té doby se neviděli. Argument, že spolu s manželem sdílí společnou domácnost při jeho pobytu v Beninu, tak není pravdivý. Z předložených letenek nelze bez dalšího uzavřít, že manžel cestoval do Beninu za žalobkyní, jelikož má v Beninu též svou rodinu.

11. Naopak žalovaný zdůraznil, že pár spolu nikdy nesdílel společnou domácnost a setkal se pouze jednou. Dále se žalovaný vyjádřil k socio-ekonomické situaci žalobkyně. K provedení pohovoru žalovaný uvedl, že žalobkyně věděla, kdy se bude konat a svým podpisem stvrdila pravdivost vypovězených informací. Argument, že žalobkyně byla unavená z cesty na zastupitelský úřad a že výpověď byla nepřesně překládána, není rozhodný a je nepodložený.
12. Žalovaný dále uvedl, že důkazy navržené žalobkyní nemohou být soudem prováděny, jelikož soudní přezkum hodnotí stav v době podání žádosti. Pokud tedy žalobkyně některé skutečnosti nepředložila, nelze k nim nyní přihlížet.
13. K namítanému nesprávnému doručení napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení víza byla žalobkyni zamítnuta dne 21. 4. 2021 a dne 26. 4. 2021 jí bylo prostřednictvím emailu doručeno. Tento způsob doručení je na zastupitelském úřadě v Abuji běžnou praxí. Následně podala žalobkyně žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza a od té doby počala běžet zákonná 65 denní lhůta, ve které nelze žádost doplnit. Při podání žádosti o nové posouzení nebyla žalobkyně právně zastoupena. Proto podání ze dne 4. 6. a 9. 6. 2021 nelze nijak reflektovat. Předmětné podání navíc bylo adresováno žalovanému, přestože se má doručovat na příslušný zastupitelský úřad. Navíc v době tohoto podání již bylo vydáno rozhodnutí žalovaného a nebylo jej možné změnit. Rozhodnutí žalovaný zaslal na expedici dne 31. 5. 2021, a proto tedy bylo doručeno žalobkyni, a nikoli jejímu právnímu zástupci.
14. Žalovaný dále uvedl, že na fotografiích, které předložila žalobkyně zastupitelskému úřadu, byla vyobrazena pouze žalobkyně, její manžel a další dvě osoby. Žádná velká oslava na fotografiích nebyla zachycena. V souvislosti s fotografiemi došlo ze strany zastupitelského úřadu k administrativnímu pochybení, když ten zapomněl pořídit kopie těchto fotografií, které by následně mohly být po vrácení originálů žalobkyni založeny do spisu.

Replika žalobkyně

15. Žalobkyně v replice uvedla, že správní orgány u ní očividně neuplatňují presumpci neviny, nýbrž presumpci viny, kdy de facto předpokládají bez dostatečně zjištěného stavu věci účelovost jejího manželství, a místo toho, aby byla účelovost sňatku prokazována, přenášejí důkazní břemeno na žalobkyni, která musí prokazovat, že účelový sňatek neuzavřela. Správní orgány přitom naprosto ignorují konkrétní fakta, obsah žádosti a spisu a zejména fakt, že žalobkyně uzavřela sňatek se spořádaným, zajištěným občanem České republiky, který je zároveň krajanem své manželky, hovoří stejným jazykem a pochází ze stejného kulturního prostředí. Žalovaný zcela vylučuje možnost, že by se dva lidé původem z chudé třetí země, z nichž jeden je zároveň občan ČR, mohli vzít za jiným účelem, než je neoprávněný vstup do EU. Správní orgány přitom očividně postupují zcela v rozporu se svými povinnostmi, v jejichž rámci mají ony prokazovat účelovost sňatku žadatele o vízum a v případě pochybností rozhodnout ve prospěch žadatele.
16. Správní orgán nemůže v případě podezření, že by se mohlo jednat o účelově uzavřené manželství, vybírat pouze ty skutečnosti, které svědčí pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově. Musí naopak nestranně posoudit skutečnosti svědčící pro i proti tomuto závěru. V případě pochybností musí dát přednost závěru, že manželství účelově uzavřeno Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nebylo (k tomuto viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018 -39).

17. Žalobkyně se neztotožnila s argumentací žalovaného, že právo žalobkyně na rodinný život není rozhodnutím dotčeno a že na udělení víza nemá právní nárok. Žalovaný ignoruje právo České republiky a Evropské unie, dle kterých je tento nárok jasně založen. Žalovaný opomíjí skutečnost, že žaloba nesměruje proti neumožnění pobytu a života na území, ale do možnosti samotného vstupu na území za účelem přicestování za rodinnými příslušníky, kdy tato možnost je zaručena vízovým kodexem EU.
18. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že si žalovaný argumentací stran možného života v Beninu protiřečí, neboť pokud manželům doporučuje soužití rodiny v zemi původu, je zřejmé, že legitimitu sňatku žalobkyně a jejích rodinných vazeb vzniklých manželstvím fakticky uznává a nepovažuje za účelové, jinak by tímto způsobem nemohl argumentovat.
19. Ohledně doručení rozhodnutí žalobkyně uvedla, že není zřejmé, z jakého konkrétního ustanovení žalovaný dovozuje nemožnost doplnit podanou žádost o nové posouzení a rovněž nemožnost zaslat podání pížmo žalovanému, který o opravném prostředku rozhoduje a u kterého je spis v době rozhodování veden.
20. V ostatním žalobkyně setrvala na žalobní argumentaci.

Jednání před soudem

21. V projednávané věci se před soudem konalo dne 24. 11. 2021 jednání. Zástupce žalobkyně při jednání odkázal na písemné vyhotovení žaloby a setrval na argumentaci v ní uvedenou. Zástupkyně žalovaného uvedla, že setrvává na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí s tím, že je nutné brát v úvahu, že se v daném případě nepoužije část druhá a třetí správního řádu. Rovněž uvedla, že z důvodu náročnosti cesty z Beninu do Nigérie na zastupitelský úřad v Abuiji, neprováděl správní orgán další pohovor se žalobkyní, a rozhodl na základě dosud zjištěných skutečností s tím, že má za to, že to bylo dostačující. Dále dodala, že úmysl žalobkyně nežít s manželem byl několikrát projeven, a to jak ze strany žalobkyně, tak ze strany manžela. Takovýto přístup popírá smysl manželství.
22. Závěrem zástupce žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Oproti tomu zástupkyně žalovaného navrhla, aby soud žalobu zamítl s tím, že se vzdává případné náhrady nákladů řízení.

Posouzení věci krajským soudem

23. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
24. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
25. Žaloba je důvodná.
26. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně jakožto manželka pana J. T. (nar. X), občana České republiky, podala dne 27. 1. 2021 žádost o udělení víza včetně

příloh. Správní orgán – zastupitelský úřad v Abuji provedl téhož dne se žalobkyní pohovor, o němž byl sepsán záznam. Součástí spisu je též podání žalobkyně ze dne 15. 2. 2021 obsahující mimo jiné skutečnosti ohledně vztahu s jejím manželem. Na základě nashromážděných podkladů zastupitelský úřad v Abuji dne 21. 4. 2021 žádost žalobkyně o udělení víza zamítl. Následně podala žalobkyně dne 5. 5. 2021 žádost o nové posouzení důvodů pro zamítnutí víza ve smyslu § 180e odst. 6 ZPC, o které rozhodl žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí zastupitelského úřadu v Abuji shledal v souladu s § 20 odst. 5 písm. c) ZPC, když stejně jako zastupitelský úřad dospěl k závěru, že žádosti žalobkyně nelze vyhovět, jelikož se dopustila obcházení zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, a to tím, že účelově uzavřela manželství.

27. Soud se v logice přezkumu zabýval nejprve žalobkyní namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Žalobkyně ji spatřuje v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nikde neuvádí, s jakou žádostí o nové posouzení a z jakého data se vlastně vypořádává a jaké konkrétní argumenty zde žalobkyně uvedla. V napadeném rozhodnutí navíc absentovala rekapitulace dosavadního průběhu správního řízení, zejména skutečnost, že žalovaný již jedno rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s pokynem, aby dodatečně zjistil skutkový stav věci. Žalovanému přitom není známo, že by správní orgán I. stupně tomuto pokynu vyhověl a žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s otázkou, jak byl jeho předchozí pokyn splněn. Proto má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů.
28. V obecné rovině lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozpornosti (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).
29. Pokud jde o tu část této námítky, ve které žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože žalovaný v něm neuvádí, s jakou žádostí o nové Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

posouzení z jakého data se vlastně vypořádává a jaké argumenty v ní žalobkyně uplatnila, je třeba vyjít z toho, že žalobkyně ve své podstatě napadá takové formálně-obsahové vady napadeného rozhodnutí, které je v jejích očích činí nepřezkoumatelným. Napadené rozhodnutí je výsledkem řízení o žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení víza ve smyslu § 180e ZPC. Podle § 168 odst. 1 ZPC přitom platí, že na takové řízení se neužijí ustanovení části druhé a třetí správního řádu. Právní úprava formálně-obsahových náležitostí správního rozhodnutí je přitom obsažena v části druhé správního řádu, zejména v § 67 a § 68 správního řádu. Tato úprava tedy na napadené rozhodnutí nedopadá a bez dalšího není možné jejím prizmatem hodnotit napadené rozhodnutí coby nezákonné, tím méně přímo nepřezkoumatelné. Skutečnost, že se zmíněná právní úprava v projednávané věci neuplatní, však na druhé straně neznamená, že by snad po formálně-obsahové stránce mohlo být napadené rozhodnutí vybudováno zcela nahodile. Z části první správního řádu, jejíž použití i v projednávané věci není § 168 odst. 1 ZPC vyloučeno, zejména pak z její hlavy druhé, jež upravuje základní zásady činnosti správních orgánů, lze nepochybně dovodit jisté základní standardy, kterým musí každé správní rozhodnutí dostát. Je zřejmé, že z každého správního rozhodnutí musí být mj. zřejmé, komu je adresováno a jaké věci se týká.

30. Napadené rozhodnutí těmito požadavkům dostalo; je z něj evidentní, že směřuje vůči paní žalobkyni a že se týká její žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 6 ZPC. Konkretizuje také samotnou žádost o udělení víza, a to jejím číslem (X). Je pak pravdou, že napadené rozhodnutí neobsahuje explicitní údaj o tom, z jakého data pochází žádost žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, tato námitka by však mohla být relevantní toliko tehdy, pokud by žalobkyně současně tvrdila, že těchto žádostí podala více a že mohla utrpět nějakou konkrétní procesněprávní nebo hmotněprávní újmu tím, že není zřejmé, o které z nich bylo žalovaným rozhodováno. Tak tomu ale v projednávané věci není. Žalobkyni tak lze sice přisvědčit potud, že by přehlednosti věci nepochybně přispělo, kdyby byla příslušná žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza konkretizována, ale vadu nepřezkoumatelnosti absence takové specifikace v projednávané věci nezpůsobuje.
31. Obdobně je pak nutno usoudit o té části této námitky, ve které žalobkyně tvrdí, že v napadeném rozhodnutí nebyl rekapitulován obsah její žádosti. Řádná a přiměřená rekapitulace obsahu žádosti, kterou bylo zahájeno správní řízení, jistě přispívá přehlednosti takového rozhodnutí a ve výsledku i jeho přezkoumatelnosti, neboť každému jeho čtenáři je na první pohled zřejmé, zda všechny uplatněné důvody žádosti byly přesvědčivě vypořádány. Současně je ale nutno konstatovat, že ze žádného právního předpisu nevyplývá, že napadené rozhodnutí mělo takovou rekapitulační část obsahovat. S ohledem na shora provedený výklad podstaty nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí by tuto vadu mohl založit takový postup, kdy by žalovaný vůbec nepřihlédl k nějakému tvrzení obsaženému v žádosti. Ani to žalobkyně ovšem netvrdí. Naopak, obsah žaloby je založen na polemice se skutkovými a právními závěry žalovaného. Ze žaloby se tedy nepodává, že by žalovaný nepřihlédl k nějakému tvrzení či námitce žalobkyně. Ani v tomto směru tedy soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.
32. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nebyla založena ani tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepopsal předchozí procesní vývoj věci. Rovněž i ohledně této části námitky je třeba konstatovat, že žalobkyně ji nespojuje s porušením žádného svého subjektivního veřejného práva, se žádným zásahem do své právní sféry. Námitka, zda byl nebo nebyl správními orgány řádně zjištěn skutkový stav, je jistě relevantní námitka, kterou se soud bude zabývat níže; otázka, zda přitom však správní orgán I. stupně zcela vyhověl právnímu názoru žalovaného snad dříve vyjádřenému, není pro posouzení věci Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

sama o sobě rozhodující. Žalobkyně se žalobou domáhá ochrany svých vlastních veřejných subjektivních práv, nikoli snad ochrany veřejného zájmu na tom, aby byla respektována hierarchie a závaznost pokynů správního orgánu vyššího stupně směřujících vůči správnímu orgánu nižšího stupně.

33. Nad rámec uvedeného pak soud dále uvádí, že nepřehlédl, že v napadeném rozhodnutí žalovaný argumentuje fotografiemi ze svatby žalobkyně a jejího manžela, přičemž uvádí, že tyto fotografie nepodporují tvrzení žalobkyně, že na této svatbě bylo 100 hostů, pilo se víno a limonáda, jedl se tradiční pokrm a dort. Předmětné fotografie však nejsou součástí správního spisu, což ostatně sám žalovaný připustil ve svém vyjádření k žalobě s tím, že se jedná o důsledek procesního pochybení správního orgánu I. stupně, který fotografie předložené žalobkyní neokopíroval a posléze je žalobkyni vrátil. Je proto zcela nabíledni, že skutkový závěr žalovaného, podle něhož zmíněné fotografie neprokazují tvrzení žalobkyně, nemá oporu ve spisovém materiálu. Takové pochybení, v jehož důsledku skutkový závěr správního orgánu postrádá oporu ve spise, může zásadně vést ke kasaci takto postiženého rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud však v projednávané věci přihlédl k tomu, že podle citovaného ustanovení platí: „*Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*“ (zvýraznění připojil soud). Z toho důvodu se soud zabýval otázkou, zda je zmíněný skutkový závěr o velikosti svatby a pohoštění, které se na ni podávalo, základem napadeného rozhodnutí, respektive zda se jedná o závěr, který je pro napadené rozhodnutí klíčový. Naznal přitom, že tomu tak není, neboť údaje týkající se podoby svatby žalobkyně a jejího manžela, hrají ve skutkové stránce projednávaného případu jen marginální, doplňkovou roli. Pokud je skutkovým základem napadeného rozhodnutí skutečnost, že správní orgány dospěly k závěru, že sňatek žalobkyně a jejího manžela byl účelový, pak se tento závěr nemůže logicky opírat, a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ani neopírá, toliko o pochybnosti o počtu hostů a skladbě pohoštění na jejich svatbě. Jistě jde o závěr, který určitým způsobem dokresluje, jak a proč správní orgány hodnotily skutkovou verzi reality, již jim žalobkyně předestírala, jako nevěrohodnou, na druhou stranu se nelze domnívat, že právě tato skutečnost sehrála v hodnocení skutkového stavu věci jakkoli podstatnou a již vůbec ne klíčovou roli.
34. Přestože je tedy zásadním pochybením správních orgánů, že jimi v napadeném rozhodnutí prezentovaný dílčí skutkový závěr nenachází oporu ve spisovém materiálu, nejedná se za dané situace o takové pochybení, kterým by bylo možno odůvodnit kasaci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
35. Na základě těchto závěrů soud konstatuje, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.
36. Dále se soud zabýval stěžejní námitkou žalobkyně, podle níž nebyl ve věci řádně zjištěn skutkový stav věci.
37. Pro přehlednost věci je snad vhodné připomenout, že žalobkyni nebylo uděleno krátkodobé vízum rozhodnutím zastupitelského úřadu Abuja s tím, že se dopustila obcházení ZPC s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky, konkrétně že uzavřela účelové manželství s panem J. T., občanem České republiky.
38. Soud rovněž připomíná, že vydávání krátkodobých víz je upraveno v přímo použitelném nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) ze dne 13. 7. 2009, č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (dále jen „vízový kodex“), doplněného o vnitrostátní úpravu v ZPC. Řízení o udělení krátkodobého víza upravuje v tomto zákoně především § 20. Podle § 20

odst. 5 ZPC platí: „Cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže (...) e) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství.“

39. Za účelem zamezení vytváření zbytečných zátěží a překážek Komise určila v Sdělení Komise č. COM (2014) 604, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU („dále též jen: „Příručka“) indikativních kritérií, která poukazují na to, že je zneužití práv nepravděpodobné (pozitivní kritéria), anebo naopak nasvědčují tomu, že existuje možný úmysl zneužít práva přiznaná směrnicí výlučně s cílem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví (negativní kritéria). Mezi pozitivní indikativní kritéria patří to, že:

- manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím,
- pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu, - pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu,
- pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.).

Naopak v rámci negativních indikativních kritérií lze zohlednit to, že:

- pár se před svatbou nikdy nesetkal,
- pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají,
- pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí,
- důkaz o peněžní částce nebo daru předaných aby došlo k uzavření sňatku (s výjimkou peněz nebo darů předaných jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí),
- v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu,
- rozvoj rodinného života pouze v době přijatého příkazu k vyhoštění,
- pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.

40. Zvláštním druhem opravného prostředku proti rozhodnutí o neudělení víza je pak nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 92/2013 - 41). Jak uvádí § 180e odst. 6 ZPC, v tomto řízení Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5 ZPC. V rámci nového posuzování souladu důvodů neudělení krátkodobého víza je Ministerstvo zahraničních věcí povinno vyžádat si závazné stanovisko policie v případech, kdy důvodem jeho nevydání bylo nesouhlasné stanovisko policie; policie vydá stanovisko

bezodkladně.

41. K problematice účelových sňatků se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud. Například ve svém rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 Azs 410/2017-96, uvedl: *„Za účelové sňatky lze označit sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. V obecné rovině lze za indikativní faktory, které svědčí tomu, že žadatel o vízum neuzavřel manželství pouze za účelem obejití právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců označit, např. to, že manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám, nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím, pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu, pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu, pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.), manželství trvá dlouhou dobu. Žádné takové faktory v projednávané věci naplněny nebyly. Za podstatné faktory, které jsou-li dány, mohou naopak vést k závěru o účelovém manželství lze označit, např. to, že není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se neshodnou při informacích o průběhu seznámení; manželé nehovoří společným jazykem.“*
42. V rámci posuzované věci je třeba přihlédnout k tomu, že uzavřením sňatku žalobkyně získala postavení rodinného příslušníka občana EU [§ 15a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Z tohoto titulu jí přísluší právo na vstup a pobyt v ČR přiznané směrnicí 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států („směrnice 2004/38/ES“). Za účelem realizace tohoto práva má také právo na udělení krátkodobého víza. Neudělení víza proto představuje omezení práva žalobkyně na vstup na území ČR. Takové omezení musí splňovat podmínky stanovené směrnicí 2004/38/ES. Ta v čl. 35 umožňuje odeprít právo přiznané směrnicí v případě zneužití nebo podvodu, například právě v podobě účelových sňatků.
43. Žalobkyně vymezila žalobní bod týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu tak, že správní orgány neučinily pohovor s jejím manželem, dále že jí vytýkají její špatnou sociální situaci, kterou však nemají nijak potvrzenou, a navíc ignorují příjmy jejího manžela, který je, pokud by toho bylo třeba, připraven jí pomoci v rámci plnění své vyživovací povinnosti. Dále žalobkyně celkem v šesti bodech představuje svou polemiku se skutkovými závěry správních orgánů, pokud se týče doby, od kdy se zná se svým manželem, dále toho, kolikrát spolu manželé trávili společně čas od jejich tvrzeného seznámení v roce 2016, dále ohledně otázky, jaké závazky vůči sobě se svým manželem přijali, zda spolu sdílí společnou domácnost, průběhu jejich svatby a konečně hodnocení tvrzených nepřesností, které se objevily ve výpovědi žalobkyně při pohovoru. Žalobkyně konstatovala, že nebylo prokázáno ani jedno indikativní kritérium, které by naznačovalo možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnicí výlučně za účelem obejití vnitrostátních právních předpisů upravujících přistěhovalectví.
44. Především je třeba konstatovat, že struktura odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o tom, že žalovaný se zabýval právě indikativními kritérii, jak byla shora představena. Zabýval se tak nejprve otázkou, zda by žalobkyně bez problémů získala právo pobytu sama, dále se vyjádřil k otázce její finanční a sociální situace, hodnotil, zda žalobkyně a její manžel byli před sňatkem v dlouhodobém vztahu, jak se seznámili, jaký byl vývoj jejich vztahu, zda spolu mají nějaký dlouhodobý finanční či právní závazek, zda sdílejí společnou domácnost a případně se podílejí na jejích nákladech, zda je mezi manželi jazyková bariéra, jaká je jejich vztahová historie, a jaké o má o žalobkyně ponětí o svém manželovi a jeho socio-ekonomické pozici. Potud žalovaná postupovala správně a v logice věci.

45. Faktem však je, že jejím závěrům schází dostatečné skutkové podepření jednotlivých dílčích závěrů. Flagrantní je to zejména v případě těch dílčích skutkových závěrů, které se z povahy věci dotýkají jak žalobkyně, tak jejího manžela. Je tomu tak proto, že žalovaný vychází toliko z výpovědi samotné žalobkyně, ale její manžel ve správním řízení slyšen nebyl. Pokud například žalovaný konstatuje, že ohledně seznámení žalobkyně a jejího manžela panují rozpory, odkazuje pouze na (vzájemně odlišná) vyjádření samotné žalobkyně, která sice v rámci pohovoru uskutečněného na zastupitelském úřadu v Abuiji uvedla, že se seznámili v lednu 2020, ale ve svém přípisu ze dne 15. 2. 2021, který je rovněž založen ve správním spise, to vysvětluje tak, že měla na mysli odpověď na otázku, odkdy tvoří pár. Není přitom namístě tuto diskrepanci nadhodnocovat, vysvětlení žalobkyně není na první pohled neplausibilní. Přihlédnout je nutno k tomu, že záznam o pohovoru je vyhotoven v českém jazyce, přičemž samotný pohovor se odehrával v jazyce cizím, žalobkyně zřejmě měla s sebou tlumočníka, jak vyplývá z jejího sdělení. Za takové situace je pochopitelné, že může dojít k určitým významovým posunům a zkreslením jak v rámci formulace a reprodukce otázky, tak i v zachycení odpovědi. Je tedy třeba k výsledkům pohovoru přistupovat s jistou mírou obezřetnosti, ale také velkorysosti. Totéž platí pro některé momenty, kdy správní orgán I. stupně žalobkyni vytýká, že nepřesně uvedla název zaměstnavatele jejího manžela (společnost Biova oproti žalobkyní uvedenému názvu Beova) apod. Nikoli nevýznamná ostatně může být i skutečnost, o které se žalobkyně rovněž zmiňuje, totiž že za provedením pohovoru musela vykonat poměrně dalekou cestu z místa svého bydliště v Cotonou v Beninu do sídla zastupitelského úřadu v Abuiji v Nigérii, což je téměř 850 km a cesta vozem zabere dle dat internetového vyhledávače Google přes 16 hodin.
46. Připomenout je v této situaci nutno i to, že Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že v případech, kdy dochází k hodnocení určitého sňatku coby účelového, leží příslušné důkazní břemeno na správních orgánech. Tak kupř. v rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, uvedl kasační soud: *„Pokud cizinec získá právní status manžela unijního občana a správnímu orgánu doloží vznik manželství, je na něj nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka unijního občana, aniž by musel prokazovat pravost uzavřeného manželství. Teprve v případě, pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství.“* Je tedy věcí správních orgánů, aby svůj závěr o účelovosti sňatku řádně důkazně podložily; není přitom akceptovatelné, aby tuto svou povinnost přenášely na účastníka řízení s tím, že je jeho věcí, aby sám předložil takové listiny a jiné důkazní prostředky, které by snad mohly určité podezření správních orgánů rozptýlit. Naopak, dokud se správními orgány nepodaří postavit toto jejich podezření najisto, pak nadále platí vyvratitelná právní domněnka, že cizinec manželství se záměrem obejít ZPC neuzavřel.
47. Již proto by bylo nepochybně vhodné, aby závěry, ke kterým v projednávané věci správní orgány dospěly, se pomyslně neopíraly toliko o výsledky pohovoru se samotnou žalobkyní. Jakkoli je takový pohovor důkazem nezbytným a důležitým, absolutizovat jeho výsledky, nejen ze shora naznačených důvodů, nelze. Z pohledu soudu by bylo žádoucí, aby byl k otázkám počátku jejich vztahu, jeho vývoji, uzavření manželství, jeho důvodů, budoucích plánů atd. přinejmenším slyšen i manžel žalobkyně, český občan. Konfrontace výpovědí obou manželů by již poskytla správním orgánům obsáhlejší skutkový základ k vyvozování případných právních závěrů. Pak by nemusely být závěry žalovaného spíše spekulativní, jako když žalovaný konstatuje: *„Není tedy jasné, zda se pár seznámil v roce 2016 či 2020. Pokud by správní orgány vycházely z informace uvedené během*

pohovoru, pak po seznámení v lednu 2020 a po prvním setkání v září 2020 rovnou uzavírají sňatek.“ V úvahu pochopitelně připadají i další důkazy, zejména fotografie, kterými se žalobkyně prezentuje apod. Jedině rozšířením skutkových zjištění je možné skutečně podepřít závěr správních orgánů, že žalobkyně uzavřela účelové manželství. Pokud tomuto závěru nebudou svědčit provedené důkazy, je nutno v pochybnostech rozhodnout o udělení víza, neboť, jak už soud konstatoval výše, žalobkyni svědčí právní domněnka řádného uzavření sňatku.

48. Shora uvedené závěry soud shrnuje tak, že žalobní bod týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci je důvodný.
49. Konečně se soud zabýval i otázkou možného procesního pochybení správních orgánů, které mělo spočívat v tom, že nebylo vzato v potaz zastoupení žalobkyně advokátem Mgr. Daliborem Lípou, respektive že správní orgány nijak nereagovaly na doplnění žádosti o nové posouzení ze dne 4. 6. 2021 a 9. 6. 2021.
50. Ve správním spisu, který byl soudu předložen, nejsou tato podání nijak zmíněna, natož aby v něm byla obsažena. S ohledem na to, že jejich existenci nesporně ani strana žalovaná, která se omezuje na sdělení důvodů, pro která k jejich obsahu nebylo možno přehlédnout, je spíše otázkou, zda byl soudu žalovanou předložen kompletní správní spis, jak o něj žádal. Vzhledem k tomu, že soud těmito podáními nedisponuje, nemůže ani věcně tuto námitku vypořádat. V kontextu projednávané věci, v níž byla shledána důvodnost žalobního bodu týkajícího se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, takže napadené rozhodnutí bude tak jako tak zrušeno, postačí, když soud konstatuje, že v dalším průběhu řízení budou správní orgány vycházet ze všech řádně předložených důkazů. Učiní tak ostatně ve svém zájmu, neboť za situace, kdy žalobkyně prokázala uzavření sňatku s občanem ČR, jsou to ony, kdo nese důkazní břemeno ohledně svého závěru, že se jednalo o sňatek účelový.
51. Soud závěrem uvádí, že pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navrhované důkazy, jelikož shledal, že v daném případě správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci a provedením navržených důkazů by byla nezákonně nahrazována činnost správních orgánů.
52. Jelikož soud shledal, že žalobou napadené rozhodnutí trpí z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci nezákonností, zrušil jej dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Náklady řízení

53. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která v řízení dosáhla procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 17 971 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobkyně advokátem Mgr. Daliborem Lípou, náhradou cestovného na ústní jednání a náhradou za promeškaný čas. Soud přiznal odměnu za 4 úkony právní služby, každý po 3 100 Kč, tj. celkem 12 400 Kč. Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za přípravu a převzetí zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, dvěma úkony za podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (žaloba, replika), a jedním úkonem za účast na jednání dne 24. 11. 2021 dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Dále soud žalobci přiznal paušální náhradu hotových výdajů za každý úkon právní

služby, tj. celkem 1 200 Kč (4 x 300 Kč).

54. Součástí přiznané náhrady nákladů řízení je cestovné právního zástupce za cestu absolvovanou a na ústní jednání konané dne 24. 11. 2021 z Karlových Varů do Plzně a zpět v celkové délce cesty 168 km, automobilem značky Ford Mondeo, reg. značky 6 AX 6405. Cestovné je představováno sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel ve výši 4,40 Kč/km. Cestovné dále vychází z průměrné ceny pohonných hmot stanovené dle § 4 písm. c) vyhl. č. 589/2020 Sb., u motorové nafty 27,20 Kč. Při výpočtu cestovného krajský soud dále vycházel z průměrné spotřeby použitého vozidla dle technického průkazu ve výši 5,06 l/100 km. Soud tak přiznal náhradu cestovného v celkové výši 971 Kč. Soud dále přiznal odměnu za promeškaný čas za 4 půlhodiny za cestu na ústní jednání a zpět ve výši 400 Kč ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 advokátního tarifu.
55. Zástupce žalobkyně není plátcem daně z přidané hodnoty, a proto soud nepřiznal náhradu za tuto daň. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. listopadu 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu